

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 280.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ὅτι τὴν ἰατρικὴν βαδίζουσιν. ἕως
ἔδ' ἀμαρτίας ἢ λύπης δ' εἰ τῶν ὑπο
ταύτης μεθύοντι ὅτι πλήθει· εἰ δὲ
μὴ λίσσομεν τὸν λόγον· ὡσπερ κολλύ-
ριον ἀχρηστὸν καθιστῶτες, ἀλλὰ σὺλ-
λυπηθέντες βραχὺ καὶ ἐνδόντες ὀλί-
γοι ράισαι τὸ πάθος. ἕως ὅτι τὴν
θεραπείαν ὀδύσασιν. ἔδ' ἡμεῖς χα-
λεπὸν βραδύτερον ὅτι τὴν θεραπείαν
τὴν οὖν ἐπιλοθῶμεν· ἀνάγουσιν ποι-
γαροῦ, ὃ φίλος, ἐκ τῆς ἀκράτε-
λύπης, ἐνοῶν ὅτι ἕτε μοίος, ἕτε
ἄρατος τῆτο πέπονθας· ἀλλὰ καινόν
ἔστι πάθος, καὶ ὅσον ἔδ' ποὺ ἡμεῖς
τὴν αὐτὴν βαδίζομεθα ὁδοῦ, λόγον τ'
πεπραγμένων ὑφ' ἑξόντες.

nihil remittat, ac dum denique ad me-
dendum se conferunt; eodē modo nec vi-
gente mœtore, eum, qui præ ipsius ma-
gnitudine velut temulentia quadam labo-
rat, obiurgare conuenit (nam alioqui ser-
monem, non secus ac collyrium, inutilem
imprudentes reddemus) verum; postea-
quã ad breue tempus mœtoris socios nos
præbuerimus, atque huiusmodi affectum
nonnihil sedari fuerimus, ita demum ad
curationem proficisci. Quæ quidem etiam
nobis causa fuit, cur ad te curandum se-
rius accesserimus. Quamobrem erige te,
quæso, amice, ex immodica hac mœstitia:
illud cum animo tuo reputans; te nec so-
lum, nec primum in hanc calamitatem in-
cidisse: verum communem hunc casum
esse, nôsque iam iamque eandem viam in-
gressuros, vt rerum in hac vita gestarum
rationes reddamus.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. σπ.

Eutonio Diacono. 280.

Ἐχθροὺς μὲν μὴ ἔχειν τὰς φιλα-
ρίετας, οἱ μὲν ἀδύνατον. δυνάτην δ' ἔ-
χουσι καλῶς μεταχειρίσασθαι. εἰ
μὲν γὰρ ἔπιπλοῦσι φιλοσοφώτετες,
ἑαυτοὺς μὲν ὠφελῶσιν, ἐκείνους δὲ
ἀμύνοισιν. εἰ δὲ πλάσθιν, ὠφελου-
ται παρὰ τῆς ἐχθρῶν. πολλάκις γὰρ
πρὸς πεσοῦσα λοιδορία, νόσον ψυχῆς
ἢ ἀγνοῦσιν, ἢ ἀμελεῖσιν, ἢ θερά-
πειουσι. δὲ γὰρ τοῖς εὐδοκίμοις, ἢ γνη-
σίων φίλων, ἢ ἀγαπύρων ἐχθρῶν. οἱ μὲν
γὰρ νεγερῆτες, οἱ δὲ λοιδορουῦτες
ἔπιπλοῦσι τῆς πλάσθων. ἐπειδὴ
δὲ νῦν ἢ φίλα ἰχρόφανος, μάλλον
δ' ἀφανός ἐστι τὴν παρρησίαν. καὶ
τὸ μὲν στυμῶλον αὐτῆς ἢ ἰσχυρῶς
λάλοι ἐστὶ ἢ γερῶν ὄφρονον. τὸ δὲ νεγ-
ερῆτες ὅτι πλῆθον ἀφανον. ἢ ἀκουστόν
παρὰ τῆς ἐχθρῶν τὴν ἀλήθειαν, καὶ
διορθώτεον.

Illud quidem minimè fieri posse arbi-
tror, vt inimicos probi viri non habeant;
vt autem inimicitiam rectè atque incom-
modè tractent, fieri potest. Nam si in phi-
losophicæ vitæ curriculo non offendunt,
sibiipsis quidem profunt, illos autem vl-
ciscuntur: si autem offendunt, ab inimicis
vtilitatem capiunt. Persepe enim obortum
maledictum, animamorbium, aut ignora-
tum, aut neglectum curauit. Siquidè pro-
bi & clari viri aut veris amicis, aut acribus
& inflamimatis inimicis opus habent. Illi
siquidem admonendo, isti verò conuitian-
do à peccatis auertunt.

Τῷ αὐτῷ. σπα.

Iidem. 281.

Οὐδὲν κολάκων οἱ μὲν ἀργαλειώτε-
ρον, εἰ τῆς τῆς πλάσθων γλώττης,

Nihil mœo quidem iudicio adulatoribus
molestius est, qui de diuitem lingua,
K v iij